

Քառասուններորդ համարի թաքնված պատմությունը — Թիվ քսանմեկ

Երկրորդ վաճառք — Մաս ութերորդ — Եզեկիել թիվ երկու

Jeff Pippenger
2026-08-05

Եզեկիելը ներկայացնում է նրանց, որոնց համար Հուդայի ցեղի Առյուծի կողմից ուսուցման գործ է կատարվել, և Նրա հիմնական ուսուցումը «գիծ առ գիծ» է:

Ում Նա ասաց. «Սա է հանգիստը, որով կարող եք հոգնածին հանգիստ տալ, և սա է զովությունը». սակայն նրանք չկամենացին լսել: Բայց Տիրոջ խոսքը նրանց համար եղավ պատվիրան պատվիրանի վրա, պատվիրան պատվիրանի վրա, տող տողի վրա, տող տողի վրա, այստեղ՝ մի քիչ, և այնտեղ՝ մի քիչ, որպեսզի գնան, և հետ ընկնեն, և կոտրվեն, և որոգայթի մեջ ընկնեն, և բռնվեն: Եսայիա 28:12, 13.

Ներկայումս Հուդայի ցեղից եղող Առյուծը բացում է Եզեկիելի գիրքը: Մեզ տեղեկացվում է, որ Եզեկիելը քահանա է երեսուններորդ տարում՝ անկախ այն բանից, թե «երեսունը» ներկայացնում է նրա՝ որպես քահանայի խորհրդանշական տարիքը, թե այն մարգարեական շարքի երեսուններորդ տարին, որ սկսվել էր Հովսիայի Մեծ Զատիկից: Վերջին օրերի վերջնական քահանայությունը հարյուր քառասունչորս հազարն է, և հին բառացի պատմությունները նախատիպում են վերջին օրերի խորհրդանշական պատմությունը:

Բայց դուք պիտի կոչվեք Տիրոջ քահանաներ. մարդիկ ձեզ պիտի կոչեն մեր Աստծու սպասավորներ. դուք պիտի ուտեք հեթանոսների հարստությունները, և նրանց փառքով պիտի պարծենաք: Եսայիա 61:6.

Եզեկիելը խորհրդանշան է վերջին օրերում Աստծո ժողովրդի՝ այն սուրբ պատմության, որը նույնացնում է յուրաքանչյուր մարգարեական վկայություն: Այդ սուրբ պատմությունը երրորդ հրեշտակի շարժումն է, որը հատկապես նախակերպվեց 1840 թվականի առաջին հրեշտակի շարժմամբ: Առաջին հրեշտակի շարժումը երեք հրեշտակներից ալֆա հրեշտակն էր, իսկ երրորդը՝ օմեգա հրեշտակը: Ուստի Եզեկիելը համընկնում է Պետրոսի հետ՝ հարյուր քառասունչորս հազարի կնքման ժամանակ: Թե՛ Պետրոսի, թե՛ Եզեկիելի խորհրդանշական պատմությունը տեղադրված է Պանիումի պատմության մեջ և ներկայացված է այնտեղ:

Փոքր Գիրքը

Եզեկիելը վերցնում է փոքրիկ գիրքը, ինչպես Հովհաննեսը Հայտնության տասներորդ գլխում:

Բայց դու, մարդու՝ որդի, լսիր, թե ինչ եմ ասում քեզ. մի՛ եղիր ապստամբ, ինչպես այդ ապստամբ տունը. բաց քո բերանը և կե՛ր այն, ինչ որ քեզ տալիս եմ: Եվ երբ

նայեցի, ահա, մի ձեռք մեկնված էր դեպի ինձ, և, ահա, նրա մեջ գրքի մի գլան կար: Եվ նա բացեց այն իմ առաջ, և այն գրված էր ներսից և դրսից, և նրա մեջ գրված էին ողբեր, սուգ և վայ: Դարձյալ ասաց ինձ. Մարդո՛ւ որդի, կե՛ր այն, ինչ գտնում ես. կե՛ր այս գլանը և գնա՛, խոսի՛ր Իսրայելի տան հետ: Եվ ես բացեցի իմ բերանը, և նա տվեց ինձ ուտել այդ գլանը: Եվ ասաց ինձ. Մարդո՛ւ որդի, կերակրի՛ր քո որովայնը և լցրո՛ւ քո աղիքները այս գլանով, որ տալիս եմ քեզ: Այն ժամանակ ես կերա այն, և իմ բերանում այն քաղցր էր, ինչպես մեղրը: Եզեկիել 2:8-10, 3:1-3:

Հայտնություն տասներորդ գլխում Հովհաննեսը ուտում է փոքրիկ գիրքը, և ամբողջ գլուխը ներկայացնում է Աստծո գործության դրսևորումը 1840 թվականի օգոստոսի 11-ից մինչև 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ը:

«Հրեշտակը, որ միանում է երրորդ հրեշտակի պատգամի հռչակմանը, պետք է իր փառքով լուսավորի ամբողջ երկիրը: Այստեղ կանխագուշակված է համաշխարհային ծավալի և անսովոր գործության մի գործ: 1840–44 թվականների ադվենտական շարժումը Աստծո գործության փառավոր դրսևորում էր. առաջին հրեշտակի պատգամը հասցվեց աշխարհի յուրաքանչյուր միսիոներական կայանին, և որոշ երկրներում նկատվեց այնպիսի մեծագույն կրոնական հետաքրքրություն, ինչպիսին տասնվեցերորդ դարի Ռեֆորմացիայից ի վեր չի վկայվել որևէ երկրում. սակայն այս ամենը պիտի գերազանցվի երրորդ հրեշտակի վերջին նախագուշացման ներքո տեղի ունեցող հզոր շարժմամբ»: Մեծ պայքար, 611:

Եզեկիելը համընկնում է Հովհաննեսի հետ Հայտնության տասներորդ գլխում, ուստի Պետրոսը, Հովհաննեսը և Եզեկիելը միասին կանգնած են իրենց հատկացված տեղում՝ հարյուր քառասունչորս հազարի կնքման ժամանակ:

1840-ից մինչև 1844 թվականը ներկայացնում է քառամյա մի ժամանակաշրջան, որը սկսվեց այն ժամանակային մարգարեության սկսվելով, որն իր սկիզբն էր առել 1299 թվականի հուլիսի 27-ին սկսված հարյուր հիսուն տարվա ժամանակահատվածով: Այդ «հինգ ամիսները» ավարտվեցին և միացան երեք հարյուր իննսունմեկ տարվա և տասնհինգ օրվա ժամանակային մարգարեությանը, որն ավարտվեց 1840 թվականի օգոստոսի 11-ին, երբ Աստծո գործության փառավոր հայտնությունը դրսևորվեց մինչև 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ը: Այնուհետև մարգարեական ժամանակի կիրառությունը դադարեց:

Եվ երդվեց Նրանով, որ ապրում է հավիտյանս հավիտենից, որ ստեղծեց երկինքն ու այն ամենը, ինչ նրա մեջ է, և երկիրը ու այն ամենը, ինչ նրա մեջ է, և ծովն ու այն ամենը, ինչ նրա մեջ է, որ այլևս ժամանակ պիտի չլինի: Հայտնություն 10:6.

Մարգարեական ժամանակը, որպես մարգարեության կիրառման վավեր հիմք, ավարտվեց 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին: Եզեկիելը, Պետրոսը և Հովհաննեսը յուրաքանչյուրը ներկայացնում են Աստծո իմաստուն կույսերին՝ առաջին և երկրորդ հրեշտակների շարժման, ինչպես նաև երրորդ հրեշտակի շարժման մեջ:

Տեսիլքներ

Եզեկիելի առաջին «տասնմեկ» գլուխները ներկայացնում են «տեսիլքների» մի շարք, ինչպես շարադրված է առաջին գլխի առաջին համարում:

Եվ եղավ երեսուներորդ տարում, չորրորդ ամսում, ամսվա հինգերորդ օրը, երբ ես գերիների մեջ էի Քեբար գետի մոտ, երկինքները բացվեցին, և ես տեսա Աստծու տեսիլքներ: Եզեկիել 1:1

Առաջին տասնմեկ գլուխների «տեսիլքները» նախ տրվեցին առաջին գլխում՝ Քեբար գետի մոտ, ապա ընդարձակվեցին երրորդ գլխի «դաշտի» վրա եղած տեսիլքով, և ապա դարձյալ՝ ութերորդ գլխի տեսիլքով Երուսաղեմում: Քեբար գետի, դաշտի և Երուսաղեմի այս երեք վայրերը ներկայացնում են երեք տեսիլք, որոնք միասին կազմում են մեկ տեսիլք, այսինքն՝ առաջին համարի և առաջին «տասնմեկ» գլուխների «տեսիլքները»:

Հորեյլյան

Երեսուներորդ տարին համարելը՝ որպես այն Հորեյլյանական շրջանի երեսուներորդ տարին, որը սկսվել էր Հովսիայի նշանավոր Պասեքով և ապա ավարտվել հոկտեմբերի 22-ին, հեշտությամբ հիմնավորվում է, որովհետև սրբազան պատմության այդ առանձնահատուկ գիծը ներկայացված է հստակորեն, տող առ տող, մեկից ավելի վկայով: Որպես օրինակ՝ Պասեքը ներկայացնում է գարնան տոները, իսկ Քավության օրը ներկայացնում է աշնան տոները: Ուստի Ղևտական քսաներեքը համապատասխանեցվում է այն Հորեյլյանական շրջանին, որը սկսվեց Հովսիայի ժամանակ: Կան նաև այլ գծեր, որոնք համընկնում են Հովսիա թագավորով ներկայացված պատմության հետ մինչև մ.թ.ա. 573 թվականի հոկտեմբերի 22-ը: Հորեյլյանական տարվա պատմական կատարումը մ.թ.ա. 573 թվականի հոկտեմբերի 22-ին հաստատվում է պատմաբանների կողմից:

Ժամանակագրագետները, ընդհանուր առմամբ, հարմարավետորեն ընդունում են Քավության օրը մ.թ.ա. 573 թվականի հոկտեմբերի 22-ին տեղադրելը, իսկ Հովսիայի Մեծ Զատիկը մ.թ.ա. 622 թվականին նույնպես ընդունված թվական է աստվածաշնչյան այդ ժամանակագրագետների կողմից: Զատիկը՝ որպես գարնան տոների խորհրդանիշ, սկսեց քառասունինը տարվա Հորեյլյանական մի շրջան, որն ավարտվեց աշնան տոների խորհրդանիշով՝ Քավության օրը: Տարիների յոթ շաբաթները, որոնք կազմում էին քառասունինը տարի, երկրի շաբաթի խորհրդանիշներն էին:

«Յուրաքանչյուր էջում՝ լինի պատմություն, թե պատվիրան, թե մարգարեություն, Հին Կտակարանի Գրությունները լուսավորված են Աստծո Որդու փառքով: Այն չափով, որով հրեական ամբողջ կարգը աստվածային հաստատություն ուներ, այն ամբողջությամբ Ավետարանի խտացված մարգարեությունն էր: Քրիստոսի մասին «բոլոր մարգարեները վկայում են»: Գործք 10:43: Ադամին տրված խոստումից սկսած, նահապետական շառավղով և օրենքի տնտեսությամբ անցնելով, երկնքի փառավոր լույսը հստակ էր դարձնում Փրկչի հետքերը: Տեսանողները տեսան Բեթղեհեմի Աստղը, գալու Շիլոն, մինչ ապագա իրադարձությունները խորհրդավոր շքերթով անցնում էին նրանց առաջ: Յուրաքանչյուր զոհաբերության մեջ երևում էր

Քրիստոսի մահը: Խնկի յուրաքանչյուր ամալի մեջ բարձրանում էր Նրա արդարությունը: Հոբելյանական յուրաքանչյուր փողի ձայնով հնչում էր Նրա անունը: Սրբությունների Սրբության ահեղ խորհրդի մեջ բնակվում էր Նրա փառքը»: The Desire of Ages, 211.

Տասնյոթ

Սեդեկիան Բաբելոն էր տարվել, երբ Երուսաղեմն ընկավ մ.թ.ա. 573 թվականից տասնչորս տարի առաջ: Հրեա պատմիչները Հովսիայի ժամանակներից՝ մ.թ.ա. 622 թվականից մինչև մ.թ.ա. 573 թվականի հոկտեմբերի 22-ը, Հոբելյանական շրջանը ճանաչում են որպես 17-րդ Հոբելյանական շրջան: Ռաֆիայի ճակատամարտից մինչև Պանիումի ճակատամարտը տասնյոթ տարի էր: Պտղոմեոսը Ռաֆիայի ճակատամարտում հաղթողն էր, և նա տասնյոթ տարի թագավորեց որպես հարավի թագավոր: Միլանի հրովարտակից մինչև այն ժամանակը, երբ Կոստանդինը 330 թվականին բաժանեց իր կայսրությունը, տասնյոթ տարի էր: Տասնյոթերորդ Հոբելյանական շրջանում Երուսաղեմը Նաբուգոդոնոսորի կողմից կործանվեց:

Որովհետև Իսրայելի որդիները շատ օրեր պիտի մնան առանց թագավորի, և առանց իշխանի, և առանց գոհաբերության, և առանց կոթողի, և առանց եփողի, և առանց թերափիմների. Դրանից հետո Իսրայելի որդիները պիտի վերադառնան և պիտի փնտրեն Տէր իրենց Աստծուն և Դաւիթ իրենց թագավորին, և վերջին օրերում պիտի երկյուղեն Տիրոջից և Նրա բարությունից: Ովսէէ 3:4, 5.

Ովսէեն արժարժում է մի թեմա, որն անմիջական առնչություն ունի Սեդեկիայի գերության հետ, թեև միաժամանակ ներկայացնում է նաև հյուսիսային թագավորության գերության սկիզբը մ.թ.ա. 723 թվականին: Պատճառը, թե ինչու Ովսէեի այս հատվածը կապված է Եզեկիելի վկայության հետ, առնչվում է Աստծո մերժմանը, երբ Իսրայելը պնդեց, որ իրեն մարդկային թագավոր իշխի: Իսրայելի ցանկությունը՝ կառավարվել մարդկային թագավորի կողմից, այլ ոչ թե Աստվածային Թագավորի, ներկայացվում է որպես «ձեր զորության հպարտությունը»՝ Ղևտական 26-ի «յոթ անգամ» դատաստանի մեջ:

Իսկ եթե այս ամենից հետո էլ ինձ չլսեք, ապա ձեր մեղքերի համար ձեզ յոթնապատիկ ավելի պիտի պատժեմ: Եվ պիտի խորտակեմ ձեր զորության հպարտությունը, և ձեր երկինքը երկաթի պես պիտի դարձնեմ, իսկ ձեր երկիրը՝ պղնձի պես: Ղևտական 26:18, 19.

«Ձեր զորության հպարտությունը» ներկայացնում է Իսրայելի ցանկությունը՝ լինել աշխարհի պես և ունենալ իր սեփական թագավորը: Մ.թ.ա. 723 թվականին հյուսիսային թագավորությունից թագավորի հեռացումը, ապա Մ.թ.ա. 586 թվականին հարավային թագավորության թագավոր Սեդեկիայի գերեվարությունը ներկայացնում են հին Իսրայելի «հպարտության» կոտրումը, իսկ հպարտությունը նախորդում է անկմանը: Աստվածաշնչյան մարգարեության մեջ «զորություն»-ը թագավոր կամ թագավորություն է, և մարդկային թագավոր հաստատելու մեջ Իսրայելի հպարտությունը նշանավորում է թեոկրատիայի և Աստվածային Թագավորի մերժումը:

Մարգարեապետ Հուդայի գործության հպարտությունը կոտրվեց, երբ Մանասեն գերության տարվեց Բաբելոն, և այդ ժամանակվանից ի վեր Հուդան ենթարկված էր օտար իշխանությանը: Սեդեկիան ներկայացնում է նրանց գործության հպարտության աստիճանական կոտրման վերջնական ավարտը:

Եվ եղաւ, երբ Սամուէլը ծերացաւ, իր որդիներին Իսրայէլի վրայ դատաւորներ կարգեց: Նրա անդրանիկի անունը Յովէլ էր, իսկ երկրորդի անունը՝ Աբիա. և նրանք դատաւորներ էին Բերսաբէէում: Բայց նրա որդիները չքայլեցին նրա ճանապարհներով, այլ շեղուեցին շահի հետևից, կաշառք առան և ծոցին դատաստանը: Այն ժամանակ Իսրայէլի բոլոր ծերերը միասին հաւաքուեցին և եկան Սամուէլի մօտ՝ Ռամա, և ասացին նրան. «Ահա դու ծերացել ես, և քո որդիները չեն քայլում քո ճանապարհներով. արդ, մեզ համար թագաւոր նշանակիր, որ մեզ դատի, ինչպէս բոլոր ազգերին»: Բայց այս խօսքը չհաճեց Սամուէլին, երբ ասացին. «Մեզ թագաւոր տուր, որ մեզ դատի»: Եվ Սամուէլը աղօթեց Տիրոջը: Եվ Տէրը ասաց Սամուէլին. «Լսիր ժողովրդի ձայնին այն ամէնում, ինչ որ ասում են քեզ, որովհետև ոչ թէ քեզ մերժեցին, այլ ինձ մերժեցին, որպէսզի ես չթագաւորեմ նրանց վրայ: Բոլոր այն գործերի համեմատ, որ արել են այն օրից, երբ նրանց Եգիպտոսից հանեցի, մինչև այս օրը, որով ինձ լքեցին և ուրիշ աստուածների ծառայեցին, նոյնպէս էլ քեզ են անում: Արդ, լսիր նրանց ձայնին. բայց սակայն լրջօրէն վկայիր նրանց և ցոյց տուր նրանց այն թագաւորի կարգը, որ պիտի թագաւորէ նրանց վրայ»: Ա
Թագաւորաց 8:1–9:

Պետք է նկատի ունենալ, որ այդ պահին Իսրայելը մերժեց ոչ միայն Աստծուն՝ որպէս իր թագաւորի, այլև Մարգարեության Հոգին, որ ներկայացված էր Սամուէլի միջոցով, որովհետև ասվում է. «նրանք լքել են Ինձ և ծառայել այլ աստվածների, այնպէս էլ քեզ հետ են վարվում»:

«Սատանան է... անդադար ներմուծում կեղծը՝ ճշմարտությունից հեռացնելու համար: Սատանայի ամենավերջին խաբէությունը լինելու է Աստծո Հոգու վկայությունն անվավեր դարձնելը: «Որտեղ տեսիլք չկա, ժողովուրդը կորչում է» (Առակաց 29:18): Սատանան հմտորեն կգործի՝ զանազան եղանակներով և տարբեր գործակալությունների միջոցով, որպէսզի խախտի Աստծո մնացորդ ժողովրդի վստահությունը ճշմարիտ վկայության հանդեպ»:

«Վկայությունների» դեմ պիտի բորբոքվի մի ատելություն, որ սատանայական է: Սատանայի գործելակերպը պիտի լինի եկեղեցիների հավատքը դրանց նկատմամբ սասանել, որովհետև այս պատճառով Սատանան չի կարող ունենալ այնքան հարթ ճանապարհ՝ իր խաբէությունները ներմուծելու և հոգիներին իր մոլորություններով կապելու, եթե Աստծո Հոգու նախագգուշացումները, հանդիմանություններն ու խորհուրդները ուշադրության առնվեն»: Selected Messages, գիրք 1, 48.

Հին Իսրայելի թեոկրատիայի համար վերջին խաբէությունը ոչ միայն Աստծուն, այլև Մարգարեության Հոգուն մերժելն էր: Այդ մերժումը մ.թ.ա. 1097 թվականին նախատիպում է Լաոդիկեական Յոթերորդ-օրյա Ադվենտիզմի վերջին խաբէությունը 1863 թվականին: Ղևտական քսանվեցի «յոթ ժամանակները» Աստծո Խոսքն են, և

Մարգարեության Հոգին «յոթ ժամանակների» մասին ասում է, որ այն «չպետք է փոփոխվի»:

«Ես տեսել եմ, որ 1843 թվականի աղյուսակը առաջնորդվում էր Տիրոջ ձեռքով, և որ այն չպետք է փոփոխվեր. որ թվերը այնպիսին էին, ինչպիսին Նա էր կամենում, որ դրանք լինեին. որ Նրա ձեռքը որոշ թվերի մեջ եղած մի սխալի վրա էր և այն ծածկում էր, այնպես որ ոչ ոք չէր կարող այն տեսնել, մինչև որ Նրա ձեռքը հեռացվեց»: Early Writings, 74.

Մարգարեության Հոգին ակնհայտորեն հավանություն տվեց «յոթ ժամանակներին», և նրա այդ հավանությունը նախագգուշացում էր, որ չպետք է փոխել գծապատկերի թվերը, որի «յոթ ժամանակները» կազմում են կենտրոնական սյունակը և վերին աջ անկյունը: 1863 թվականին Ուրիա Սմիթի կեղծ գծապատկերով սկսվեց հիմնարար ճշմարտությունների աստիճանական մերժումը, որին նախապատկեր էր հին Իսրայելը՝ Աստծուն մերժելու մեջ, և Մարգարեության Հոգին նույնացրեց 1863 թվականի ապստամբությունը: 1863 թվականի ապստամբության տարեթիվը համընկնում է Եզեկիելի գրքում ներկայացված մարգարեական գծի հետ: Պատմության այդ գծում եզրակացությունը Երուսաղեմի կործանումն էր, որը նախապատկերում էր կիրակնօրյա օրենքը: 1863 թվականից մինչև շուտով գալիք կիրակնօրյա օրենքը՝ նախապատկերված էր թագավոր Սավուդի՝ Ք.ա. 1097 թվականից մինչև Սեդեկիայի՝ Ք.ա. 586 թվականը ընկած պատմությամբ:

Սեդեկիան գերեվարվեց Բաբելոն՝ մ.թ.ա. 573 թվականի Հոբելյանից տասնչորս տարի առաջ: Տասնյոթերորդ Հոբելյանական շրջանը սկսվեց մ.թ.ա. 622 թվականին, և երեսուներորդ տարում Եզեկիելը ներկայացվում է որպես քահանա մ.թ.ա. 592 թվականին, ապա հինգ տարի անց Երուսաղեմն ավերվեց մ.թ.ա. 586 թվականին: Այն ավերվեց տարվա նույն օրը, ինչպես երկրորդ անգամ ավերվեց մ.թ. 70 թվականին Տիտոսի կողմից: Եզեկիելի առաջին գլխի առաջին համարը հինգ տարի առաջ է Երուսաղեմի ավերումից և տասնինը տարի առաջ՝ քառասուներորդ գլխի տաճարի տեսիլքից:

Մեր գերության քսանհինգերորդ տարում, տարվա սկզբին, ամսվա տասներորդ օրը, քաղաքը խոցվելուց տասնչորսերորդ տարում, հենց նույն օրը Տիրոջ ձեռքը ինձ վրա եղավ և ինձ այնտեղ տարավ: Եզեկիել 40:1:

Երկրի շաբաթվա ուխտին անհնազանդ լինելու համար Աստված սահմանեց, որ «յոթ ժամանակ» պիտի լինի անեծքը յոթներորդ տարվան՝ այսինքն երկրի շաբաթին, անհնազանդ լինելու համար: «Ժամանակ»-ը մեկ տարի է, իսկ «տարի»-ն՝ երեք հարյուր վաթսույն օր, և յոթ անգամ երեք հարյուր վաթսույնը հավասար է երկու հազար հինգ հարյուր քսան տարվա: Միլլերի հետևորդները գուցե չեն գործածել «երկու հազար հինգ հարյուր քսանը» արտահայտությունը, սակայն նրանց երկու սրբազան տախտակներն էլ թվապես նշում էին երկու հազար հինգ հարյուր քսան տարիները:

Յոթ ժամանակների անեծքի հռչակումը թե՛ Իսրայելի հյուսիսային թագավորության, և թե՛ Հուդայի հարավային թագավորության վրա Ուիլյամ Միլլերի առաջին, կամ կարելի

է ասել՝ «հիմնարար», կամ նույնիսկ կարելի է ասել՝ «ալֆա» ըմբռնումն էր: 1863 թվականին Լատդիկյան Յոթերորդ օրվա ադվենտիստական եկեղեցին մերժեց Միլլերի հայտնագործությունների հիմնարար ըմբռնումը՝ այն «հայտնագործությունները», որոնք ներկայացնում էին միլլերիտական շարժման ամբողջ հիմքը: Ներշնչանքը ուղիղ կերպով նախազգուշացրել էր, որ դա կարող է պատահել, և դա պատահել է, և պատահել է վաղուց:

Բաբելոնյան գերությունից հետո վերակառուցված տաճարի հիմքը ավարտվեց առաջին հրամանագրի պատմության ընթացքում և երկրորդ հրամանագրից առաջ: Տաճարը լիովին կառուցվեց երկրորդ հրամանագրի պատմության մեջ: Երրորդ հրամանագրում ազգային ինքնիշխանությունը վերականգնվեց բառացի հին Իսրայելին: Ուիլյամ Միլլերը ներկայացնում էր առաջին հրեշտակին, որը հասավ 1798 թվականին և զորացվեց 1840 թվականի օգոստոսի 11-ին: Երկրորդ հրեշտակը հասավ այն բանից հետո, երբ հիմքերը դրվեցին, ինչպես ներկայացված է 1843 թվականի աղյուսակում, որը հրապարակվեց 1842 թվականի մայիսին: 1844 թվականի առաջին հիասթափության ժամանակ՝ 1844 թվականի ալֆա հիասթափության ժամանակ, հասան երկրորդ հրեշտակը և նաև կույսերի առակի դադարման ժամանակը, և երբ երկրորդ հրեշտակի լուրը զորացվեց Էքսեթերի վրանային ժողովում, տաճարն ավարտվեց: Այս 1844 թվականի մեծ, կամ օմեգա հիասթափության ժամանակ, Ուիլյամ Պատգամաբերը հանկարծ եկավ Իր տաճարը՝ ի կատար ածելով երկու հազար երեք հարյուր տարիները, որոնք սկսվել էին երրորդ հրամանագրից և ավարտվել երրորդ հրեշտակի գալուստով:

Յոսիա նշանակում է «Աստծո հիմքը»: Լինի դա Հովսիա թագավորը, թե Յոսիա Լիչը, երկուսն էլ հիմքերի խորհրդանիշներ են, ինչպես ներկայացված է առաջին հրամանագրի պատմության մեջ և ինչպես ներկայացված են զարնան տոները, որոնք շարադրված են Ղևտական քսաներեքերորդ գլխի առաջին քսաներկու համարներում: Հիմքերը, զարնան տոները և առաջին հրամանագիրը բոլորը 1840 թվականի և առաջին հրեշտակի զորացման խորհրդանիշներ են: Ք.ա. 573 թվականի հոկտեմբերի 22-ը, ինչպես ներկայացված է Եզեկիել գրքի քառասուներորդ գլխի առաջին համարում, 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ի և մեռյալների դատաստանի բացման խորհրդանիշ է, ինչպես նաև 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ի՝ կենդանիների դատաստանի բացման ժամանակի խորհրդանիշ: Նրանք, ովքեր հետևել են այս հոդվածներին, պիտի իմանան այն կիրառությունները, որոնք ես գործածում եմ:

Եզեկիելը խորհրդանշական կերպար է այն մարգարեական պատմության ներսում, որ ներկայացված է նրա գրվածքներում: Եզեկիելը ներկա է, երբ քսանհինգ տղամարդիկ ութերորդ գլխի վերջում խոնարհվում են արեգակին: Նա նաև ներկա էր հաջորդ գլուխներում, երբ «կնքելը, որին հաջորդում է կոտորածը», իջեցվում է Երուսաղեմի վրա, որը Էլեն Ուայթը նույնացնում է Յոթերորդ օրվա ադվենտիստների եկեղեցու հետ: Առաջին տասնմեկ գլուխներում Եզեկիելը բերվում է երկնային սրբարանը՝ իր հրահանգները ստանալու, ինչպես 1844 թվականին Միլլերականները կոչվեցին անել, և ինչպես այժմ այս շարժումն է կոչվում անել:

Եվ Եզեկիելը ձեզ համար նշան պիտի լինի. ինչպես որ նա արեց ամեն բան, այնպես էլ դուք պիտի անեք. և երբ սա կատարվի, պիտի իմանաք, որ Ես եմ Տեր Եհովան։
Եզեկիել 24:24.

Երբ Սա Գայ

Երբ վերջին օրերում հասնենք այն կետին, երբ Եզեկիելի պատկերած բաները կրկնվում են Աստծո ժողովրդի մեջ, այն ժամանակ հասել ենք Եզեկիելի նշանին։ Երբ գիտես, որ Եզեկիելը ներկայացնում է հարյուր քառասունչորս հազարը, և դա գիտես այնպիսի հավատքի ու հասկացողության աստիճանով, որ տիրապետում է սրբագործված ակնկալիքը, թե Եզեկիելի կողմից իր գրություններում պատկերած ամեն բան նախատիպում է վերջին օրերում տեղի ունեցող իրադարձությունների սուրբ հաջորդականություն, որ վերաբերում է հարյուր քառասունչորս հազարին,—երբ այդ գիտես, այն ժամանակ «կճանաչեք», որ «Տերը» «Աստված» է։

Այս մտքերը մենք կշարունակենք հաջորդ հոդվածում։